

Pomandras

Senovės Egipto faraonų ir žynių galios laikais visą Egiptą buvo persmelkusi Toto magijos sąmonė. Viskas vyko lengvai ir paprastai, nes buvo Toto *magijos valanda* (analogijai žr. Šri Aurobindo „Dievo valanda“¹). Pasibaigus Toto *magijos valandai* Egiptas dar ilgus amžius gyveno jos įtakoje.

Totas savo naujam įsikūnijimui pasirinko Senąją Graikiją. Magijos pasaulyje jau buvo sumažėję ir Totas Senąją Graikiją persmelkė savo vidine filosofijos sąmone. Taip gimė Hermis Merkurijus Trismegistas, hermetinių okultizmo mokslų patronas. Jis vėl perteikė pasauliui jau pamirštas Toto magijos žinias, surašęs jas Toto knygoje. Hermio mokytojas buvo kosminis išminčius Pomandras.

„Hermio Merkurijaus Trismegisto dieviškasis Pimandras“ yra ankstyviausias hermetiškos literatūros kūrinys. Jį sudaro septyni fragmentai, surinkti į vieną vietą. Antroji „Dieviškojo Pimandro“ knyga „Pomandras“ (Reginys), manoma, vaizduoja metodą, kurio dieviškoji išmintis atsiskleidė Hermiui pirmą kartą. Po šio apsireiškimo Hermis pradėjo eiti žynio pareigas mokydamas visus, kurie galėjo suprasti nematomas visatos paslaptis, kaip jis pats jas suprato.

Įvairūs šaltiniai įvairiai interpretuoja šį kūrinį. **Čia pateikiamas Menlio P. Holo (Manly P. Hall) aprašymas iš knygos „Masonų, hermetinės, kabalistinės ir rozenkreicerių simbolinės filosofijos enciklopedija“.**

* * *

Kartą klajodamas po kalnuotą dykumų vietovę, Hermis meditavo ir meldėsi. Vadovaudamasis slaptomis šventyklos instrukcijomis, jis palaiptams išlaisvino savo aukštesniąją sąmonę nuo kūniškų jausmų naštos, ir taip išvaduoti jo siela atsivėrė transcendentinių sferų paslaptims. Jis išvydo figūrą, baisią ir siaubingą. Tai buvo Didysis Drakonas, iš jo nasrų į visas puses veržėsi ugnys, o jo sparnai užklojo visą dangų. (Misterijos² moko, kad Drakono pavidalu įsiasmenina universalioji gyvybė). Didysis Drakonas kreipėsi į Hermį ir paklausė jo, kodėl jis mąsto apie Pasaulio Misteriją. Sukrėstas reginio Hermis krito kniūpsčias prieš Drakoną, maldaudamas atskleisti savo tikrąjį vardą. Milžiniška būtybė atsakė, kad jos vardas – Pomandras, Visatos Protas,

¹ „Yra laikas, kai Dvasia gyvena tarp žmonių ir nuo Viešpaties kvėpavimo pilnėja mūsų būties vandenys; yra ir kitas laikas, kai jis atsitraukia, palikdamas žmones jų pačių jėgoms bei silpnumui. Pirmasis laikas – kai net menkos pastangos duoda didžius vaisius ir keičia likimą; antrasis – kai ir dideli darbai mažai teduoda. Bet antrasis išties gali paruošti pirmąjį, gali būti tuo aukuro dūmu, kuris, kildamas į dangų, prišaukia Viešpaties gausos liūtį.“ Šri Aurobindas, „Dievo valanda“, Kalendorius, Kaunas, 2005, p. 16.

² Misterija – sakramentinės apeigos.

Kūrybinė Išmintis, ir absoliutus viso ko Viešpats. Hermis priprašė Pomandrą atskleisti Visatos prigimtį ir dievų esmę. Drakonas nenoriai sutiko prisaikdinęs Trismegistą saugoti atmintį jo atvaizdą.

Ir Pomandro forma tuoj pat pakito. Ten, kur buvo Drakonas, radosi spindintis ir pulsuojantis Švytėjimas. Ta šviesa buvo paties Didžiojo Drakono dvasinė prigimtis. Hermis buvo „pakeltas“ į to dieviško Spinduliavimo vidurį, ir materiali visata išnyko iš jo sąmonės. Stoję didinga tamsa ir palaipsniui pasiglemžė Šviesą. Viskas buvo kitimo būsenos. Aplink Hermį sukosi paslaptingos substancijos sukūrys, nuo kurio sklido panašus į dūmus garas. Oras buvo pilnas triukšmų, atodūsių, dejonių, tarsi sklidusių iš Šviesos, kurią sugėrė tamsa. Protas pašnibždėjo Hermiui, kad Šviesa buvo dvasinės visatos forma ir kad besisukanti tamsa yra materialinė visata.

O paskui iš įkalintos Šviesos išsiliejo Šventas Žodis, stojęs prieš dūmuojančius vandenis. Tas Žodis – Šviesos Balsas – iškilo iš tamsos kaip milžiniškas bokštas, ir jį lydėjo ugnis ir oras, o žemė ir vanduo liko nejudrūs apačioje. Taip Šviesos vandenys liko atskirti nuo Tamsos vandenų, ir Šviesos vandenys sukūrė aukštutinius pasaulius, o Tamsos vandenys sukūrė pasaulius apačioje. Žemė ir vanduo susimaišė ir tapo neatskiriami. Dvasinis Žodis, kuris yra Mintis, pajudėjo jų paviršiaus link, sukurdamas begalinį netvarkingą judėjimą.

Ir vėl pasigirdo Pomandro balsas, bet jo forma neatsiskleidė: „Aš tavo Dievas, ir Šviesa, ir Protas, kurie buvo dar prieš atskiriant substanciją nuo dvasios, o Tamsą nuo Šviesos. Ir Žodis, kilęs iš Tamsos, kaip liepsnos bokštas – tai Dievo Sūnus, gimęs iš Proto Misterijos. To Žodžio vardas yra Mintis. Mintis – Mąstymo atžala, Mintis atskirs Šviesą nuo Tamsos ir atskleis Tiesą tarp vandenų. Suprask, Hermi, ir gerai įsigilink į misteriją. Tai, ką matai ir girdi, kyla ne iš žemės, o iš įsikūnijusio Dievo Žodžio. Ir Tai sako, kad Dieviškoji Šviesa yra mirtingos tamsos viduje ir kad neišmanymas negali jų atskirti. Žodžio ir Proto sąjunga pagimdo misteriją, vadinamą Gyvybe. Kaip Tamsa už tavęs pati yra padalinta, taip ir Tamsa tavyje padalinta panašiu būdu. Dieviškasis žmogus, kylantis Žodžio keliu, yra Šviesa ir Ugnis, o tas, kuris negali pakilti, tas yra mirtingas žmogus, kuris negali įsilieti į nemirtingumą. Gerai perprask protą ir jo paslaptį, nes jame slypi nemirtingumo paslaptis.“

Drakonas vėl pasirodė Hermiui, ir jie ilgai žiūrėjo vienas į kitą, akis į akį, kad Hermis net sudrebėjo nuo Pomandro žvilgsnio. Nuo Drakono Žodžio atsivėrė dangus ir nesuskaičiuojama Jėgų Šviesa, sklindanti ant sruvenančių ugnies sparnų, iškilo Hermiui prieš akis. Hermis išvydo žvaigždžių, dangaus kūnų dvasias, valdančias visatą ir visas tas Jėgas, kurios skaisčiai švyti ugnimi – Suverenaus Proto Šlove. Hermis suprato, kad jo reginys jam buvo parodytas tik todėl, kad Pomandras ištarė Žodį. Žodis buvo Mintis ir Žodžio Mintimi nematomi daiktai atskleidė save. Dieviškasis Protas – Drakonas – tęsė pokalbį:

„Dar prieš matomos visatos kūrimą, buvo išlieta forma. Ta forma vadinasi Archetipu ir tas Archetipas buvo Aukščiausiam Prote dar gerokai prieš tai, kai prasidėjo kūrimo procesas. Išvydęs

Archetipą, Aukščiausiasis Protas buvo sužavėtas savo paties mintimi, todėl naudodamasis Žodžiu kaip galingu kūju jis iškalė tuštumas pirminėje erdvėje ir išliejo sferines formas, o po to pasėjo į naujus kūnus gyvų tvėrinių sėklas. Tamsa apačioj, pasiduodama Žodžio kūjui, pavirto į organizuotą (tvarkingą) Visatą. Elementai buvo tvarkingai surūšiuoti ir kiekvienas jų suformavo gyvas būtybes, o Aukščiausioji Būtybė – Protas – sukūrė vyrą ir moterį, kurie pagimdė Žodį ir Žodis, atsidūręs tarp Šviesos ir Tamsos, įsiviešpatavo per kitą Protą, vadinamą dirbančiu meistru statytoju, arba tvėrinių darytoju.

Štai taip viskas susikūrė, Hermi: Žodis buvo judėjime kaip kvėpavimas erdvėje ir sklėdė Ugnį per trintį. Taigi Ugnis vadinasi Grumties Sūnumi. Darbininkas eina per Visatą kaip sūkurys, versdamas substanciją vibruoti ir tuo pačiu švytėti nuo trinties. Grumties Sūnus tame kelyje sukuria septynis Valdovus, Planetų dvasias, tų planetų, kurių orbitos sujungia Visatą. Septyni Valdovai kontroliuoja pasaulį per paslaptinę jėgą, vadinamą Likimu, kurią jiems duoda Ugniniai Darbininkai. Kai antrasis Protas (Darbininkas) sutvarkė Chaosą, Dievo Žodis pakilo iš materijos kalėjimo palikdamas elementus be Minties, ir prijungė Save prie kiekvieno Ugninio Darbininko prigimties. Paskui Antrasis Protas kartu su pakilusiu Žodžiu, įsitvirtinusi Visatoje, suko dangiškų Jėgų ratus. Tai tęsis nuo begalinės pradžios iki begalinės pabaigos, nes pradžia ir pabaiga yra ta pati būseną.

Paskui, besileidžiantys žemyn neprotingi elementai gamino būtybes be Minties. Substancija negali suteikti Minties, nes Mintis pakilo virš jos. Oras prigamino skraidančių tvėrinių, o vanduo – plaukiojančių. Žemė prikūrė keistų keturkojų ir šliaužiojančių būtybių, slibinų, sudėtinių demonų ir bjaurių baidyklų. Po to Tėvas – Aukščiausiasis Protas, – būdamas Šviesa ir Gyvybe, išstobulino šaunųjį Universalųjį Žmogų pagal savo atvaizdą ir pavidalą, bet ne žemišką žmogų, o dangišką Žmogų, gyvenusį Dieviškoje Šviesoje. Aukščiausiasis Protas pamilo Savo sukurtąjį Žmogų ir leido jam kontroliuoti būtybes ir amatus.

Žmogus, norėdamas dirbti, randa Sau prieglaudą darinių sferoje ir stebi Savo brolio – Antrojo Proto, sėdinčio ant Ugninio Rato, – darbą. Ir pamatęs ugninio darbininko pasiekimus, Jis taip pat panorą daryti daiktus ir Jo Tėvas tai leido. Septyni Valdovai, kurių jėgas Jis į save sugeria, džiaugiasi ir kiekvienas dalijasi su Žmogumi savo paties prigimtimi.

Žmogus siekia prasiskverbti į Ratų periferiją ir suprasti paslaptį To, kuris sėdi ant Amžinosios Ugnies. Įgavęs valdžią Jis lenkiasi ir dirščioja pro septynias Harmonijas ir įveikęs ratų pasipriešinimą apreiškia save Gamtai, esančiai žemiau. Žmogus, žvelgdamas į gelmes, šypsosi, nes Jis mato šešėlį ant žemės, ir atspindį vandenyje, nes ir šešėlis, ir atspindys yra Jo atvaizdas. Žmogus pamilsta savo šešėlį ir nori į jį nusileisti. Sutapdamas su šiuo noru, Išmintingasis Kūrinys sujungia save su negalvojančiu pavidalu ar forma.

Gamta, stebėdama nusileidimą, apgaubia Žmogų kurį ji myli, ir jie susilieja. Dėl šios priežasties žemiškas žmogus yra sudėtingas. Jame yra dangiškas Žmogus, nemirtingas ir puikus, be kurio žmogus – tik Gamta, mirtinga ir ardoma. Taigi kančia yra dieviško Žmogaus, įsimylėjusio į savo paties šešėlį, rezultatas, kai jis, iliuzijos tamsoje, palieka realybę. Būdamas nemirtingas, Žmogus turi septynių Valdovų – arba Gyvybės, Šviesos ir Žodžio – jėgą, bet būdamas mirtingas jis yra valdomas Valdovų Likimo, arba Paskirties, Ratų.

Apie dieviškąjį Žmogų turi būti pasakyta, kad jis yra hermafroditas, ir vyras, ir moteris, ir visada budrus. Jis nemiega ir yra valdomas Tėvo, kuris taip pat yra ir vyras, ir moteris. Tokia yra paslaptis, saugoma iki šių dienų, nes Gamta, per vedybas susimaišiusi su dangišku Žmogumi, pagimdo iš tiesų nuostabų kūrinį – septynis žmones, visus dvilyčius, tuo pačiu metu ir vyrus, ir moteris, stotinus ir išvaizdžius, ir vienos prigimties su septyniais Valdovais. Jie, Hermi, ir yra septynios rasės.

Štai taip gimė septyni žmonės. Žemė buvo moteriškasis elementas, o vanduo – vyriškasis, o iš ugnies ir eterio jie gavo dvasią. Gamta kuria kūnus pagal žmonių išvaizdą ir formą. Ir žmogus priima Gyvybę ir Šviesą iš Didžiojo Drakono, ir iš Šviesos buvo sukurtas jo protas, o iš Gyvybės – Siela. Ir kadangi šios sudėtingos būtybės, nors ir turėdamos nemirtingumą, visgi yra mirtingos prigimties, jos kurį laiką taip ir egzistuoja. Jos tveria iš savęs panašias į save, nes kiekviena jų yra tuo pačiu ir vyras, ir moteris. Tačiau periodo pabaigoje Likimo Mazgas Dievo valia atsimezga ir visų daiktų ryšiai susilpnėja.

Tada Minties įsakymu visos gyvos būtybės hermafroditai buvo padalyti į vyrus ir moteris.

Po to Dievas tarė Šventą Žodį visų kūrinių sieloms: „Veiskitės ir dauginkitės, mano tvėriniai. Tegul tas, kam duotas Protas, sužino apie nemirtingumą ir kad meilė kūnui – mirtis, ir tegul jis pažįsta visus daiktus, kurie yra, nes kas pažino save, pasieks Gerovę“.

Ir kai Dievas taip pasakė, Apvaizda su septynių Valdovų ir Harmonijos pagalba suvedė abi lytis kartu, sutvėrė dauginimąsi, ir visi tvėriniai ėmė daugintis. Tas, kuris suklydo pamilęs savo kūną, pasmerkė save klajonėms tamsoje, o tas kuris suprato, kad kūnas yra sielos kalėjimas, pasiekė nemirtingumą.“

Po to Hermis panorė sužinoti, ar žmogus neteks nemirtingumo už vienintelę neišmanymo (nemokšiskumo) nuodėmę. Didysis Drakonas atsakė: „Neišmanėliams kūnas atrodo esąs aukščiausias, ir jie nepajėgia suvokti nemirtingumo savyje. Žinodami tik kūną, kuris yra mirtingas, jie tiki mirtimi, nes jie garbina tą substanciją, kuri yra mirties priežastis ir realybė.“ Tada Hermis paklausė apie teisingą ir išmintingą kelią į Dievą, o Pomandras jam į tai atsakė: „Tai kas buvo ištarta Dievo Žodžiu, pasakysiu ir aš: kadangi visų tvėrinių Tėvas yra iš Gyvybės ir Šviesos, iš jų sudarytas ir žmogus. Taigi, jeigu žmogus supras ir pažins Gyvybės ir Šviesos prigimtį, jis įsilies į Gyvybės ir Šviesos Amžinybę.“

Paskui Hermis panoro sužinoti apie kelią, kuriuo išminčius pasiekia Amžinąjį Gyvenimą, ir Pomandras tęsė: „Tegul žmogus bus paženklintas Protu ir pažins save, ir savo Proto galia atskirs save nuo ne – savęs ir taps realybės tarnu.“

Hermis paklausė: „O jei visi žmonės netekę proto?“ – ir Didysis Drakonas atsakė: „Įdėmiai klausyk, ką sakau, nes aš esu Protas – Amžinasis Mokytojas. Aš, Žodžio Tėvas – visos žmonijos atpirkėjas, ir išmintingų prigimtyje Žodis taps kūnu. Per Žodį bus išgelbėtas žodis. Aš – Mintis (Tai) – Žodžio Tėvas, Protas – įeinu tik į tuos žmones, kurie šventi ir geri, tyri ir gailestingi, gyvena pamaldžiai, ir mano buvimas jiems – pagalba, nes kai aš nusileidžiu į juos, jie betarpiškai pažįsta daiktus ir dievina Universalų Tėvą. Toks išmintingas, kupinas filosofijos žmogus dar prieš numirdamas išmoks atsižadėti jausmų, žinodamas, kad jie yra jo nemirtingos sielos priešai.“

Aš neleisiu velniškiems jausmams valdyti kūnus tu, kurie mane pamylėjo, ir neleisiu velniškoms emocijoms ir mintims net įeiti į juos. Aš būsiu sargu ir nuvysiu visas bjaurastis, gindamas išmintinguosius nuo jų žemos prigimties. Tačiau piktavaliams, pavyduoliams ir uždariems aš neapsireikšiu, nes nesupras jie Proto paslapčių ir, vadinasi, aš jiems – nelauktas svečias. Aš palieku juos kerštingiems demonams, kurie yra išauginti jų pačių sielose, nes blogis kasdien vis auga ir kankina žmogų vis stipriau, ir velniški darbai kaupiasi vienas po kito, kol išaušta diena, kai blogis pats save sunaikina. Bausmė už norą – nepasitenkinimo agonija.“

Hermis nulenkė galvą iš dėkingumo Didžiajam Drakonui, išmokiusiam jį tiek daug, ir paprašė daugiau papasakoti apie žmogaus sielos esmę. Ir Pomandras atsakė: „Po mirties materialus žmogaus kūnas grįžta pas elementus iš kurių kilo, o nematomas dieviškas Žmogus kyla prie ištakų, iš kurių jis atsirado – į aštuntą serą. Blogieji grįžta į demonų susitelkimo ir gyvavimo vietą, o jausmai, pojūčiai, norai, kūniškos aistros grįžta prie savo ištakų – pas septynis Valdovus, kurių prigimtis žemesniajame žmoguje veda jį į suirimą, o aukščiausiame dvasiniame Žmoguje duoda gyvybę.“

Po to, kai žemutinė prigimtis grįžta į gyvulišką būseną, aukštesnioji prigimtis vėl kovoja už savo dvasinės būsenos išlikimą. Ji kyla pro septynis Ratus, kur iškilmingai sėdi septyni Valdovai ir tokiu būdu grąžina jiems žemąsias jėgas. Pirmame Rate sėdi Mėnulis ir jam grįžta sugebėjimas gausinti ir mažinti. Antrame Rate sėdi Merkurijus, jam grįžta gudrumas, apgaulė ir amatas. Trečiame Rate sėdi Venera, jai grįžta gašlumas ir aistra. Ketvirtame Rate sėdi Saulė ir jai Valdovas grąžina ambicijas. Penktame rate sėdi Marsas, kuriam grįžta profano drąsa ir veržlumas. Šeštame rate sėdi Jupiteris, ir jam grįžta kaupimo jausmas ir turto troškimas. Septintame Rate sėdi Saturnas, saugodamas Chaoso vartus, ir jam grįžta melas, ir velnio išmislai.

Tuomet, būdama laisva nuo visų septynių Ratų apnašų, siela pasiekia aštuntą sferą, tai yra nejudrių žvaigždžių Ratą. Čia, laisva nuo visų iliuzijų ji gyvena Šviesoje ir gieda himnus Tėvui tokiu balsu, kurį gali suprasti tik tyros dvasios būtybė. Pažvelk, Hermi, aštuntoje sferoje slypi didi

paslaptis, ir Paukščių Takas – tai pasėtų sielų laukas, ir jos krenta iš ten į Ratus, ir vėl į Paukščių Taką iš Saturno Ratų. Tačiau daugelis negali pakilti septyniais Ratų laipteliais, todėl klajoja tamsoje ir įtraukiami į amžinybę su jausmo iliuzija ir žemės trauka.

Kelias į nemirtingumą sunkus, ir tik nedaugelis jį randa, likusieji laukia Didžios Dienos, kai Visatos ratas bus sustabdytas ir nemirtingos kibirkštys bus išskeltos iš substancijos makščių. Vargas laukiantiems, nes jie turi vėl grįžti, nesuvokiantys ir nežinantys į žvaigždžių lauką ir laukti naujos pradžios. Tie, kurie išgelbėti paslapties šviesa, kurią aš tau, Hermi, atskleidžiau ir kurią noriu per tave paskleisti tarp žmonių, grįš pas Tėvą, esantį Baltoje Šviesoje, ir tuo pačiu į pačią Šviesą, įsilies į Šviesą ir Šviesoje taps Jėgomis Dieve. Tai ir yra Gėrio kelias, ir jis atsiskleidžia tik tam, kas išmintingas.

Būk palaimintas, Šviesos Sūnau, kurį aš, Pomandras, išsirinkau iš visų žmonių, kad prieš tave atsiverčiau. Aš tau liepiu eiti ir tapti laidininku tiems, kurie klaidžioja tamsoje, kad visi žmonės, kuriuose yra Mano Proto Dvasia (Universalusis Protas), galėtų būti išgelbėti per Mano Protą tavyje, kuris taps Mano Protu juose. Įtvirtink Mano Paslaptis, ir te neišnyks jos nuo žemės, ir, kadangi aš esu Paslapčių Protas, kol egzistuoja Protas, egzistuos ir Paslaptys.“ Su šiais atsisveikinimo žodžiais Pomandras, švytėdamas dangiška šviesa, išnyko susiliejęs su dangaus jėgomis. Pakėlęs akis į dangų, Hermis nukreipė savo maldą į visų tvėrinių Tėvą ir pašventė savo gyvenimą tarnauti Aukščiausiajai Šviesai.

Taip meldėsi Hermis: „O žemės žmonės, žmonės gimę ir sutverti iš elementų, bet su dieviško Žmogaus dvasia viduje, atsibuskite iš savo nemokšiškumo, nežinojimo sapno! Būkite blaivūs ir mąslūs. Supraskite, kad jūsų namai – ne žemė, bet Šviesa. Kodėl atiduodate save mirčiai, jei galite įgyti nemirtingumą? Apgailestaukite ir keiskite savo protą. Amžiams išeikite iš tamsos ir irimo. Pasiruoškite kilti pro septynis Ratus ir sutaurinkite savo sielas amžina Šviesa.“

Toto Knyga

Dar tais laikais, kai Hermis buvo įsikūnijęs tarp žmonių, savo pasekėjams jis patikėjo šventą Toto Knygą. Ši knyga atveria paslaptis proceso, kuris gali realizuoti žmonijos atgimimą. Be to, knygoje slypi raktas kitiems jo kūriniams. Apie tą Knygą nežinoma nieko daugiau, išskyrus tai, kad jos puslapiai buvo kupini keistų hieroglifų ir simbolių, kurių žinojimas suteikia neribotą oro ir žemės stichijų dvasių valdymą. Kai atitinkamus smegenų neuronų plotus stimuliuoja Misterijų metu vykstantys paslaptingi procesai, žmogaus sąmonė prasiplečia ir jis gali regėti Nemirtinguosius bei stoti priešais aukščiausias dievybes. Toto knyga aprašo, kaip tokia stimuliacija gali būti realizuota. Tai tikras „Raktas į nemirtingumą“.

Pasak legendos, Toto knyga buvo saugoma auksinėje skrynioje ir laikoma vidinėje Šventyklos saugykloje. Ji turėjo tik vieną raktą, kurį saugojo misterijų Meistras, turintis aukščiausias Hermetinių Arkanų iniciacijas. Toto Knyga buvo prarasta kartu su nutrūkusia misterijų praktika, bet išrinktieji išsaugojo ją hermetiniu pavidalu. Knyga tebeegzistuoja ir tebeveda mokinius ir mūsų amžiuje į Nemirtingųjų Šventyklą.

Jokios kitos informacijos apie knygą nėra, išskyrus jos priskyrimą Taro knygai iš 78 puslapių su emblemomis.

Pasaulyje visada egzistuoja keletas slaptų hermetinių mokyklų, kuriose kandidatai iššventinami į misterijas, uždegant Hermio fakelą. Hermis Toto Knygoje visai žmonijai atvėrė Vienintelį Kelią, ir jau ištikus amžius visų tautų ir tikėjimų išminčiai siekia Nemirtingumo Hermio keliu, nutiestu per tamsą.